Ч. 112 — Субота 20 мая (2 червня) 1900 — Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Закрите делеґаций. — Події в Хіні.)*

Вчера, о годині 10-ій перед полуднем, відбуло ся послїдне засїданє повної австрийскої делеґациї. По відповіди на кілька інтерпеляций ґр. Ґолуховский в імени Цісаря подякував делеґациї за ревну працю і жертволюбність. Відтак виголосив предсїдатель пан Яворский кінцеву промову, в котрій подякував делеґатам за ревність, з якою працювали, і сказав: Дуже потїшаюча та обставина, що отруя, яка цілком спиняє парляментаризм і конституцийне житє, не дійшла доси до того високого і поважного збору. Правдива приємність бачити, що можлива річ свобідно висказувати свою гадку з притиском і силою а не виставляти парляментаризму на шкоду. Коби примір делеґаций користно вплинув також на австрийский парлямент, що тепер знов збирає ся до працї. Закінчив трикратним окликом в честь Цісаря, що делеґати повторили з одушевленем. На тім замкнено делеґацию австрийску. Угорска делеґация мала також вчера своє послїдне засїданє. По полагодженю звичайних справ, висказав міністер Каляй делеґациї подяку від Цісаря та від спільного правительства, за успішну працю, та піднїс оклик в честь монарха, почім закрив делеґацию.

Несподївано виринула знов на політичний овид справа хіньска і прибирає небезпечний оборот. Викликала єї нова хіньска секта, звана Европейцями „боксерами". Заснував єї в маю минувшого року один ватажок розбійників. Спершу звалась она „червоною умбрелею лямповою", відтак „серпанком золотого дзвона", „сорочкою і зелізом", а вкінци „кулаком патриотизму і мира" — звідси назвали єї Анґлїйцї „боксерами". Секта ширить ся приманюючи людий впевненем, що має чудесне зашептуванє, по котрім нї куля нї шабля не бере ся чоловіка. Провідники говорять навіть, що члени секти не потребують боятися навіть армат. Спершу „кулаки" били християн католиків а відтак і протестантів. Правительство хіньске під напором Европи вислало против ворохобників войско, але „кулаки" побили єго і від того часу ворохобня ширить ся чим раз більше, а навіть грозить вже Пекінови. В послїднім часї підсунули ся они під зелїзницю, яку будує бельґийско-анґлїйска спілка з Пекіна до Ганкова. Европейскі посли візвали хіньске правительство, аби зробило конець з ворохобниками, а коли то не помогло і „кулаки" збурили зелїзницю та понищили богато ваґонів і поубивали зелїзничих робітників, утворили Французи і Нїмцї уоружений відділ і мимо опору хіньских властий виступили против ворохобників і прогнали їх від зелїзницї. Тепер починають надпливати з усїх сторін воєнні кораблї та висаджувати на берег корабельні войска. Кулаки числять на підпору цїсаревої, неприхильної Европейцям. Росия держить в Порт Артура 20.000 войска на поготівлю аби на случай потреби могло займити Пекін. Російский посол покликав до Таку воєнні кораблї. Приплило їх сїм російских, три француски, два анґлїйскі і один італїяньский. Залоги тих кораблїв висїли на берег. Европейскі амбасадори покликали до Пекіна сторожу корабельну для удержаня безпечности.

## Запомоги і позички на дороги краєві.

В буджетї краєвім на 1900 рік призначив сойм до диспозициї Видїлу краєвого квоту 920.000 корон на безповоротні запомоги на будову доріг повітових. Видїл краєвий признав вже такі запомоги видїлам повітовим: Броди, на дорогу Лешнів-Шнирів 10.109 кор.; Бережани, на дорогу Городище-Козлів 2000 кор.; Березів, на дорогу Березів-Ноздрець 8000 кор.; Бучач, на дорогу Язловець-Нижнїв 10.000 кор.; Чешанів, на дорогу Олешичі-Цївків 2025 кор.; Дрогобич, на дорогу Липовець Лїтиня і Вигода-Медвичі 4000 кор.; Горлицї, на дорогу Гладишів-Устє руске 1500 кор.; Грибів, на дорогу Кружлева-Ходорова-Войнарова 1000 кор.; Гусятин, на дорогу Гусятин-Постолівка і Гусятин-Пробіжна 12 390 кор.; Ярослав, на дорогу Бистровичі Переворск 9363 кор.; Ясло, на дорогу Кути Розстайне 9000 кор.; Камінка струмилова, на дорогу в Стрептові 1200 кор.; Новосілки-Лїсько 2400 кор. і Буск-Топорів 5400 кор.; Косів, на дорогу Косів Ясенів вижний 6000 кор.; Лиманова, на дорогу Млинне-Уяновичі 2000 кор.; Касінка-Мала Мшава дольна, 4000 кор.; Львів, на дорогу Львів-Бруховичі

---

60)

*Передрук заборонений.*

## ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

**Історична повість Юрия Еберса**

*(Авторизований переклад з шіснайцятого нїмецкого виданя.)*

**Переклав Кирило Вербин.**

(Дальше).

### ГЛАВА ДРУГА.

Вже добувало ся сьвітло сонця крізь густі занависи, що заслонювали вікно від комнати, де лежала недужа Єгиптиянка, а Небенхарі все ще сидів коло єї постелї. То смотрив єї живчик, то мастив їй чоло і груди пахучими мастями, то задуманий, дивив ся стовпом перед себе. Здавало ся, якби недужа по нападі корчів заснула глубоким сном. В ногах єї постелї стояло шість перских лїкарів та зашептували недугу, а Небенхарі сидів в головах недужої і звідтам видавав розпорядженя Азиятам, котрі признавали висшість єго штуки.

Кілька разів Єгиптиянин взяв недужу за живчик, тілько разів здвигнув плечима, а той рух наслїдували згідно і его перскі товариші. Від часу до часу відхиляла ся занависа комнати, і показала ся красна як цьвіточка головка дївчини, котрої синї очи споглядали з обавою на лїкаря, як би хотїли єго питати, а він тогди збував єї здвигненем плечима, нїби у відповіди, що на жаль не знає вже нїякої ради. Два рази підійшла була тота дївчина, а то була Атоса, сестра короля, ледви дотикаючи ніжками тяжкого ковру мілезийскої роботи, аж до постелї своєї недужої приятелки, щоби бодай легонько дотулити ся устами єї чола, вкритого місцями каплями поту, але за кождий раз єгипетский лїкар глянув на ню так грізно, що она мусїла зараз вертати назад до сусїдної комнати.

Тут спочивала Касандана, чекаючи що стане ся, підчас коли Камбізес, коли сонце зійшло і недужа заснула, вийшов із комнати недужої та сїв на коня, щоби в супроводї Фанеса, Прексаспеса, Отанеса, Дарія і богато инших двораків, побудженних досьвіта уганяти як шалений на кони по зьвіринци. Він знав, що всяке зворушенє може найлїпше опанувати лиш на неуїздженім кони.

Коли Небенхарі зачув, як здалека задудніла земля від кіньских копит, аж кинув ся зі страху. Єму як би в снї привиділо ся, що король з безчисленною дружиною їздців вибрав ся в похід до єго вітчини, що палить міста і сьвятинї та сильною рукою валить величезні піраміди. Під румовищем попалених міст лежали женщини і дїти, з гробів відзивали ся жалібним голосом мумії померших, що рушали ся як би живі, а всі: єреї, борцї, женщини, дїти, померші і умираючі, вимавляли єго імя та проклинали єго яко зрадника своєї вітчини. Від холодної дрожі кинулось в нім єго серце і стало в нім бити ся більше корчево як у тої недужої, що лежала коло него. — І знову відхилила ся занависа від сусїдної комнати, і знов прийшла на пальцях Атоса та поклала єму руку на плече. Він налякав ся і пробудив ся із сну. Небенхарі сидів три днї і три ночи майже без перерви коло ложа недужої. Не дивниця, що змученого сон морив.

Атоса вернула тихенько до матери. Глубока тишина запанувала в душній комнатї недужої. Єгиптиянинови пригадав ся єго сон; він згадав собі, що має стати зрадником і злочинцем. Ще раз пересунуло ся єму поперед очи то все, що видїв у снї; але тепер поперед того привиду насунув ся єму инший образ. Небенхаріму здавало ся, що він стоїть побіч Амазіса, закованого в тяжкі кайдани, котрий зганьбив єго і вигнав з краю, та побіч Псамтіка і єреїв, що знищили єго дїло. Єго уста порушали ся тихо; на сім місци не сьміли они вимовити тих немилосердних слів, якими він в души відзивав ся до своїх ворогів, що просили єго ласки. Відтак обтер собі той чоловік твердого серця сльози в очах. Перед єго очами пересунули ся довгі ночи, які він пересидів з тростиною до писаня в руцї при слабім сьвітлї лямпи, коли списував свої гадки і досьвіди малюючи старанно кожду букву, кождий найтонший знак єрейского письма. Він винайшов був лїк на неодну хоробу очий, котру сьвяті книги Тота і розвідки старого, вельми славного лїкаря з Біблос [1]) називали невиличимою. Але він

[1]) Божок Тот з головою Ібіса, небесний писар, був первістно божком місяця, котрий час мірив. Він научив людий міряти землю. Він єсть

6812 кор; Ланьцут, на дорогу Переворск-Мацьківка 6000 кор. і Переворск-Маркова 8000 кор.; Мостиска, на дорогу Рудки-Судова Вишня 3000 кор.; Нисько, на дорогу Майдан-Розвадів 8000 кор.; Новий Торг, на дорогу Лиса-Поляна-Морске Око 10.000 кор.; на дороги закопаньскі 2000 кор. і на дорогу Ящурівка Лиса Поляна 377 кор.; Підгайці, на дорогу Підгайці-Божиків і Підгайці-Денисів 8393 кор.; виділ повітовий Рава, на дорогу Рава-Немирів 22.000 кор. і Любича-Йосифівка 27.881 кор.; Рогатин на дорогу Рогатин-Потік Черче 6.000 кор.; Ряшів на дорогу Тичин-Яворник 11.947 кор. на дорогу Пшибишівка-Зглобен 4.896 кор; Скалат на дорогу Підволочиска-Красне 4.000 кор.; Снятин на дорогу Джурів-Ілинці 14.000 кор., на дорогу Заболотів-Рожнів 14.000 кор.; Сокаль на будову кільк х доріг 14.000 кор.; Старий Самбір на дорогу Лаврів-Мшанець 4.215 кор.; Тернопіль на дорогу Тернопіль Грималів і Івачів дільний Обарінці 16.000 кор.; Вадовиці на дорогу Броди-Скавінки-Будзів 1.500 кор., на дорогу Зелбжиці-Бертовиці 6.000 кор.; Величка на дорогу Прокоцім Бержанів і Кокотів-Венґжець 400 кор., на дорогу Сьвіонтники-Свошовиці 4.000 кор. Загалом видано дотепер на запомоги квоту 239.808 кор.

Безпроцентові позички із окремого в буджеті фонду дістали виділи повітові: Львів на дорогу Львів-Бруховичі 16.000 кор.; Краків на дорогу мостів і реконструкцию дороги в Звіринци 8.000 кор.; Жовків на доїзд зелізничий в Куликові 6.000 кор.; Підгайці на дорогу Підгайці Божиків і Підгайці-Денисів 16.000 кор.; Пільзно на виріб рур бетонових 4.000 кор.; Березів на будову моста в Гачеві 7.000 кор. Загально видано на безпроцентові позички 57.000 корон.

# Новинки.

*Львів дня 1-го червня 1900.*

**— Поворотні білєти.** Ц. к. Дирекция зелізниць оповіщує: Задля оживлення руху прогулькового до всхідних Бескидів, видавати ся буде в часі від 19 мая до 16 вересня с. р. білєти поворотні II і III кляси з 50 взглядно 30 прц. зниженєм і з 3-дневною важностию для слідуючих шляхів: З Чернівців, Городенки міста, Коломиї, Львова, Потутор, Станиславова, Стрия, Тернополя і Заліщик до Дори, Яремча, Микуличина, Тартарова і Ворохти. Білєти ті видавати ся буде в повисшім часі, тільки що суботи, неділї, в кожде сьвято торжественне як римско-, так і греко-католицкого обряду, як також в кождім дни перед таким сьвятом до слідуючих поїздів особових: В Чернівцях через Коломию-Ланчин в кожду суботу, як також в кождім дни перед сьвятом торжественним до поїзду Нр. 318. — В Городенцї місто і Заліщиках в кожду соботу, неділю і в кождім дни перед сьвятом торжественним до поїзду Нр. 3.952 взглядно Нр. 4.355. — В Коломиї через Ланчин в кожду суботу і в кождім дни перед сьвятом торжественним до поїздів Нр. 3952 і 3956, в неділї і сьвята до поїздів Нр. 3952 і 3958. (Поїзд ч. 3958 переходить лиш в часі від 14. червня до 16. вересня.) — У Львові в кожду суботу і в кождім дни перед сьвятом торжественним до поїздів Нр. 317, 311 і 313, в неділї і сьвята до поїзду Нр. 317. — В Станиславові в кожду суботу і в кождім дни перед сьвятом торжественним до поїздів Нр. 3113 і 3111, в неділї і сьвята до поїздів Нр. 3115 і 3111. — В Стрию в кожду суботу і в кождім дни перед сьвятом торжественним до поїздів Нр. 1211 і 1219, в неділї і сьвята до поїзду Нр. 1211. — В Тернополи і Потуторах в кожду суботу, неділю, сьвято і в кождім дни перед сьвятом торжественним поїзду Нр. 3311. Поворот наступити може кождим поїздом особовим, однак під условєм, що їзда поворотна мусить зачинати ся перед північчю третого дня важности білєту.

**— Катастрофа в угорских виноградниках.** „Народна Торговля" дістала з ріжних сторін Угорщини від властителїв винниць, з котрими зістає в зносинах, вісти о страшній катастрофі, яку спровадив сильний мороз в ночи з 11 на 12 мая с. р. у всїх виноградниках, так, що Угорщина буде сего року позбавлена винозбору. Які се викличе наслідки і чи не поведе за собою значного підвисшеня цїн вина, сего нинї не можна ще докладно передвидїти. Подаємо понисше письмо одного властителя виноградника з околицї Токая в дословнім перекладї: „Великі надії на сегорічний збір винограду, котрі були узасадненї надзвичайно численними овочевими завязками, цїлковито розвіялись в наслїдок наглого обниженя температури в ночи з 11 на 12 мая значно понисше 0. Наші виноградники тої ночи всюди і цїлковито обмерзли. О скілько хвилево шкоду переглянути можна і о скілько вісти від наших сусїдних виноградних плянтацій наспіли, маємо дїло з катастрофою від многих десятків лїт небувалою. Мимо всїх предпринятих охоронних мір, показало ся людске знанє недостаточним в борбі з живлами. Коли запалено вічні охоронні огнї по всїх виноградниках, то подабали они на велитний цвинтар в день задушний. Як та катастрофа вріже ся в економічні відносини нашої людности, не можемо ще тепер осудити".

**Убийство власної дитини.** Оногди лучаяла ся в Синевідску коло Скольного нова подія, що ярко ілюструє здичінє людскости. Один селянин жив на віру з якоюсь женщиною і обоє мали сина. Коли одно друге покинуло, син припав на вихованє матери. Мав вже чотири роки, та якось маркотно було родичам, що мають нешлюбну дитину і рішили позбути ся хлопця за всяку цїну. Під покривкою, що дитина занедужала і треба єї відвезти до шпиталя в Стрию, вибрали ся обоє з дитиною в дорогу. Коли прибули третого дня домів і оповідали, що дитина в шпитали померла, видало ся то людям підозріне. В справу вмішала ся жандармерия і дійшла, що родичі утопили рідного синка в ріцї Стрию коло Розгірча. Родичі

---

знав дуже добре, що его товариші по званю були би сказали, що він допустив ся великого гріха, як би він мав був на стілько відваги, що схотів би був поправляти старе, сьвяте письмо. Длятого вибрав він був яко заголовок для свого дїла слова: Кілька нових письм великого Тота, відкритих Небенхарім, лїкарем від очий, а дотикаючих лїченя недуги очий [2]). По своїй смерти хотів він записати ту свою працю бібліотецї в Тебах [3]), щоби з его досьвідів могли користати всї его наслїдники та щоби з неї мали хосен всї страдаючі. Він бажав признаня для себе по смерти, коли науцї присьвячував безсонні ночи, а слави за свої труди хотів для касти, до котрої належав. — А то тепер старий его суперник, котрий заграбив єму его винахід здоймання більма, стояв побіч наслїдника престола в гаю Нейти і роздував огонь, що спалив его труди. Від червоної грани стало їм обом їх злобне лице червоне, а їх наруга підносила ся в полумінию до неба взиваючи мести. По другім боцї передав старший ерей Амазісови листи его батька. Ус а короля усьміхали ся глумливо а на лици Нейтготепа, его приятеля проявляв ся триюмф. Небенхарі так був дуже задумав ся, що аж якийсь перский лїкар мусїв звернути его увагу на то, що недужа пробудила ся. Він усьміхнувшись кивнув холовою показуючи на утомлені очи, взяв недужу за живчик та спитав єї по єгипетски: Чи ти добре спала, пані?

— Не знаю — відповіла недужа тихим голосом, що ледви було чути. — Я ніби задрімала, але я все-таки виділа і чула все, що тут дїяло ся в комнатї. Я так ослабла, що не знаю, чи сплю, чи не сплю. Чи то не Атоса була тут кілька разів коло мене?

— Таки так; була!

— А Камбізес був у Касандани аж до всходу сонця; відтак вийшов сів на коня Рекша і поїхав до зьвіринця.

— А ти звідки то знаєш?

— Я виділа.

Небенхарі дивив ся зажурений в сьвітячі очи дївици, котра говорила дальше: Та й богато псів визедено на подвіре поза сим домом.

— Король хоче може заглушити в собі ловами біль з причини твоєї муки.

— О нї, я то знаю лїпше! Оропастес учив мене, що до кождого умираючого Перза підводять пси, щоби Дів смерти в них вліз [4]).

— Таже ти ще жиєш, пані, а...

— О, я знаю, що умру! Хоч би я й не виділа як ти та й другі лїкарі здвигали плечима споглядаючи на мене, то я би таки знала, що менї ще лиш кілька годин до смерти. Отруя смерть зробить!

— Ти, пані, за богато говориш; говорене тобі зашкодить.

— Дай менї спокій, Небенхарі! Я мушу тебе ще о щось попросити, заким умру.

— Я твій слуга!

— Нї, Небенхарі, ти маєш бути моїм приятелем, моїм сьвящеником! Правда, що ти вже не гніваєш ся на мене за то, що я молила ся до перских богів? Наша Гатор лишила ся все-таки моєю найлїпшою приятелькою. — Я таки виджу по тобі, що ти менї прощаєш. — Але тепер мусиш менї таки обіцяти, що не допустиш до того, щоби мене пси і орли рознесли. Ох, аж страшно подумати! Правда, що ти моє тїло забальсамуєш і прибереш амулетами?

— Скоро лиш король позволить.

— То певно! Чомуж би Камбізес не мав вислухати моєї послїдної просьби?

— Моя штука тобі до услуг!

---

другим побіч Озіріса, слово, розум, що дає раду творячій силї. Его називано також „трикратно великим" (трісмеґістос) подібно як у Греків Гермеса. Він мав написати шість книг о лїченю недуг, між котрими знаходять ся також недуги очий.

[2] В письмах стародавних Єгиптиян, що задержали ся аж до наших часів, говорить ся часто, що під сею або тою статуою божка знайдено якусь книжку або якусь грамоту, або що якась книжка написана за дуже давних королів. В той спосіб хотїли писателї тих книжок або ереї надати очевидно сьвятість такій книзї і єї науцї. Говорено, що то божок сам писав книгу і що то длятого сьвяте письмо. Але на деяких книгах були виписані й імена авторів. Межи книгами, котрі написав ніби то сам божок Тот (уважаний на рівни з грецким Гермесом) була одна присьвячена самим недугам очий. В напирусї Еберса під заголовком „Книга о очах" поданий перший лїк против того, коли збільшає ся запалене очий в частях крови. Інші лїки помагають від води в очах, на каправі очи, на затовщене очий і т. д. В иншім місци есть поданий лїк якогось Семіта з Вавилону. Та й то треба ще сказати, що в Александриї відкрив Герофільос з Халькедону сїтчанку в оцї ще в третїм столїтю перед Хр. і надав їй назву.

[3]) Бібліотека в Тебах, котра після Діодора називала ся „лїчницею душі" (ψυχῆς ἰατρεῖον) мала 20.000 герметичних або ерейских книг. Она містила ся в т. зв. Рамессею, будинку побудованім в четвертім столїтю перед Хр. королем, котрого Діодор називає Осімандияс, а котрий звістний з памятників під іменем Рамзеса Міамуна (любимець Аммона). Француский учений віднайшов комнати, де містила ся та бібліотека в розвалинах Рамессея. На стїнї одної з тих комнат був образ божка мудрости Тота і богинї історії Сафех. Ще до нинї суть деякі ерейскі напируси, котрі знаходили ся в тій бібліотецї. Німецкий єгиптольог Лепсіюс знайшов в Тебах гроби двох бібліотекарів з часів Рамзеса II. Були то батько і син, в котрих родинї той уряд переходив в спадщинї; один називав ся „найстаршим над книгами" а другий „начальником книг". „Писарем дому книг" називав ся кождий, що сидів в бібліотецї і писав, отже й кождий, що там учив ся — „ученик". Бібліотеки були звичайно при сьвятинях.

[4]) Парзи ще й до нинї підводять пса до умираючого. Після віри Перзів, скоро помер який ерей, то нечистий дух смерти кидав ся на него та й ще на когось з присутних в видї мухи та зараз розносив гниль і загладу. Після віри нинїшних Парзів очи сорокатого пса проганяють духа смерти.

признали ся до вини і будуть відповідати за свій зьвірский злочин перед судом.

— **Згоріло 10000 корон.** Дня 25 с. м. вибух огонь в хаті Семенюка в Турці під Коломиєю і знищив ціле єго обійстє. При Семенюку жила его стара мата, женщина запопадлива і богата, бо мала 10.000 К. укритих в хатній стіні. Коли хату обгорнув огонь, она вибігла з криком, що горять єї гроші в стіні, однак з переляку не уміла показати місця де лежать гроші. Люди кинули ся розбивати стіни, але їх стараня остались без успіху; хата згоріла, а з нею пропали і тисячі.

— **Дорогий годинник.** „За годинник з трома Ґраціями", виставлений тепер в малій палаті на полях елізейских в Парижи, дає якись Анґлієць вже півтора міліона франків а властитель годинника жадає три міліони. Се діло штуки, роботи француского різьбаря Фальконета, того що зробив памятник Петра великого в Петербурзі, купив був свого часу барон Бавгайм за малу суму 1500 франків Відтак перейшов годинник за 7000 франків на власність бар. Дубль, а пізнійше кинув его ґр. Авраам Камондо за 101,000 франків. Тепер має той годинник свн того ґрафа Ісаак Камондо. Отже той годинник так дуже сподобав ся якомусь Анґлійцеви, що той готов же був заплатити за него міліон франків, а коли ґраф Камондо не хотів, то Анґлієць давав вже півтора міліона. Ґраф Камондо, що хотів дарувати сей годинник музееви в Люврі, сказав, що остаточно дав би годинник за три міліони франків, а ту суму дарував би Люврови на закупно всіляких діл штуки. Але Анґлійцеви було здаєсь того вже за богато і він не дав доси ніякої відповіди. Може бути, що коли Анґлійці заберуть тепер богатий край Бурів, то котрийсь з них дасть і шість міліонів за се діло француского штуки.

## Телеґрами.

**Відень** 1 червня. Президент кабінету др. Кербер повернув вчера вечером з Будапешту.

**Льондон** 1 червня. Льорд Робертс доносить: Головну участь у вчерашній борбі взяв Гамільтон, що цілий день був в битві з ворогом на дорозі до Преторії. Бури по завзятім опорі всюди відступали. Тепер стоїть Гамільтон у Фльориді 6 миль на захід від Йоганнесбурґа, Френч трохи дальше на північний всхід, сема дивизия стоїть на північ від Йоганнесбурґа, а 11-та на полудне.

**Льондон** 1 червня. Ґен. Робертс відбуде завтра торжественний вїзд до Йоганнесбурґа. Копальні золота ненарушені.

**Капштадт** 1 червня. Розійшла ся поголоска, що Анґлійці зловили президента Крюґера.

## Переписка зі всіми і для всіх.

**Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.**

**Купець в Чернівцях:** Майже кожда фабрика виробляє инші товари отже хотівши спроваджувати просто в фабрики, треба би навязати зносини з богато фабриками а передовсім поїхати на місце, вибрати потрібні товари і зробити умову. Длятого ліпше купувати у гуртівників. Але ніякі товари не підпадають так моді як именно вироби полотняні, бархани і взагалі т. зв. модні товари. Длятого треба конче бодай раз до року поїхати до Відня і там розглянути ся та вибрати що потреба. Можемо Вам подати слідуючі адреси, але згори кажемо і застерігаємо ся, що не беремо ніякої одвічальности за ретельність тих фірм: Karl Siegl (senior) k. k. priv. Leinwand- u. Tischzeugfabrik in Mährisch-Schonberg. (Фабрика на Мораві але склад у Відни длятого треба туди писати на адресу, K. S. sen. Fabriks-Niederlage Wien I. Judenplatz продає полотна, біле столове, ручники і т. п.) — Joseph Krauner & Söhne фабрика в Freudenthal, адреса складу: J. K. & S. Haupt-Niederlage Wien I Concordiaplatz 1. — Може Вам придасть ся слідуюча фірма: Versandthaus H. Metzner & Co. Reichenberg (Böhmen). Ся фірма продає всілякі ткацкі і модні вироби, потрібні після сезону: всілякого рода полотна, батисти, шіртінґи, шіфони, дамаст, сатин, піку, хустки, бархани, матерії на спідниці і блюзи для женщин і дівчат, бавовняні вироби, цвіліхи і ґрадлі, лежники (коци до розстелюваня в комнатах) дерги, вироби вовняні на дамскі сукні, люстрину на фартушки і т. д. Фірма продає за готівку і дає опуст (скопто) почавши від 60 К. (2 прц.), 101 до 300 К. (3 прц.) і т. д. Три рази до року видає цінники, отже можете казати прислати собі такий цінник. Близше сеї фірми не знаємо і о єї ретельности не можемо сказати нічого. — Наконець есть солідна фабрика виробів полотняних а то корчиньска фабрика (місцевість Корчина в західній Галичині) склад у Львові, адреса: Склад виробів полотняних товариства корчиньского, Львів ул. Галицка. — **1900 Т.:** На жаль тих книжок не знаємо і не можемо видати суду о них. То лиш можемо сказати, що взагалі самому дуже трудно, майже не можливо, вивчити ся якоїсь чужої мови без помочи другого. Хиба що хтось має бодай маленькі початки, то може брати ся сам до науки чужої мови. — **М. К. в Жид:** Вашої картки з тамтого року не маємо; картки держимо лиш дві неділї, а опісля викидаємо. Повного виказу з послїдного тягненя ще не маємо; длятого дамо відповідь иншим разом. За пропавшими льосами не жалуйте. Певно, що було би ліпше як би знайшли ся, бо хто знає.... ануж виграли би. Але ми дуже а дуже сумніваємо ся. Вже пятий рік шукаємо за щастєм в льосах для многих людий і доси ще анї разу не могли ми подати нікому радістної відповіди; що найбільше витягнено чийсь льос в амортизациї Здає ся як би ціла Галичина була лиш на то, щоби амортизувати (сплачувати) чиїсь довги. — **Робіндіґо:** Чи добре є по обіді лягати спати? — А Ви не чули тої приповідки: Хто сяде їсть а не ляже тому ся сало не завяже. Отже хто хоче, щоби ему сало завязало ся, нехай по обіді лягає спати. Брати ся зараз по обіді до тяжкої роботи не добре, бо она утрудняє травлене отже шкодить здоровлю. Длятого всі, що тяжко працюють, робітники, ремісники і т. д. повинні мати в обідову пору бодай на півтора години перерви, пів години на обід а годину на спочинок. Навіть і худоба по нагодованю повинна мати спочинок. Але хто легко працює, той не конче потребує лягати спати особливо коли зовсім здоровий, бо в противнім случаю сало ему завяже ся і він стане такий ліниви́й як той випасений віл з браги і замість самому працювати забагне, щоби други на него працювали. — (Дальші відповіди пізнійше).

(Просимо присилати питання лиш на імя редактора Кирила Кахниковича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

---

— Дякую тобі; але я маю ще одну просьбу.

— Говори коротко! Мої перскі товариші дають мені знак, щоби я не позволяв тобі говорити.

— А не міг би ти їм казати на хвильку вийти?

— Спробую.

Небенхарі приступив до маґів. Поговорив з ними кілька хвиль і они вийшли відтак з комнати. Він удав перед ними, що хоче взяти ся до великого зашептуваня, при котрім не сьміє бути ніхто третий та що хоче ужити нового тайного ліку против отруї.

Коли они обоє лишили ся, відотхнула Нітетіс весело і сказала: Дай мені своє єрейске благословенне в далеку дорогу на тамтой сьвіт і приготов мене в путь до Озіріса!

Небенхарі вклякнув коло єї постелі і шептав тихо пісні, на котрі Нітетіс побожним голосом відповідала. Лікар представляв Озіріса, пана тамтого сьвіта а Нітетіс душу, котра перед ним оправдувала ся.

Коли та церемонія скінчила ся, недужа відотхнула повною грудию. Небенхарі споглядав не без зворушеня на молоду самоубийницю. Він мав сьвідомість того, що уратував богам своєї вітчини одну душу, що улекшив добрій людині тяжкі послідні хвилї. Підчас сих хвиль забув він в чистім сочувстві і правдивій любови ближнього на всяке сочувство огірченя; але коли ему прийшло на гадку, що Амазіс зависнив нещасте і сеї любенької дівиці, відозвали ся в нім знову чорні гадки і заморочили его душу. — Нітетіс, що лежала довший час не відзиваючись анї словом, звернула ся весело усьміхнена знову до свого приятеля і спитала: Правда, що судиї померших на тамтім сьвіті змилують ся надомною?

— Маю надію і вірю в то!

— Може там знайду Тахот коло престола Озіріса, тай мого тата....

— Твій тато і твоя мати ждуть на тебе! Благослови в твоїй послідній хвили тих, що тебе зродили, а проклинай тих, що позбавили тебе твоїх родителів, престола і житя.

— Я тебе не розумію.

— Проклинай, дівча, тих, що позбавили тебе родителів, престола і житя! — відозвав ся лікар в друге і випростував ся високо і споглядаючи на умираючу відотхнув глубоко. — Проклинай, дівча, злих, бо сей проклін з'єднає тобі більшу ласку у судиїв померших як тисячі добрих діл! Лікар сказавши ті слова взяв недужу за руку і стиснув єї кріпко.

Нітетіс подивила ся зі страхом на розгнївачного і слухаючи сліпо шепнула: Проклинаю!

— Проклинай тих, що позбавили твоїх родителів престола і житя!

— Тих, що позбавили моїх родителів престола і житя! О — ах — мое серце!

Обезсилена повалила ся на постіль.

Небенхарі нахилив ся над умираючу, поцілував єї, заким ще королївскі лікарі могли вернути до комнати, легенько в чоло і шепнув: Умирає як моя союзниця. Боги чують проклін умираючої невинности! Німцу ся не лиш за себе але и за короля Гофру і піду з мечем до Єгипту.

В годину опісля Нітетіс ще раз отворила очи.

Єи разом студена єї правиця спочивала в руках Касандани. У єї ніг стояла Атоса на колїнах; в єї головах коло постелі стояв Кревус і своїми старими руками піддержував короля, котрий з превеликого горя як пяний валив ся з ніг. Умираюча сияючам поглядом розглянула ся в тім крузі. Була невисказано красна. Камбізес нахилив ся до застигаючих уст, поцілував їх — перший і послідний раз, що можна ему було їх поцілувати. Тогди в єї завмираючих очах заблисли дві грубі сльози радости, єї синіючі уста вишептали тихо імя Камбізеса, тихенько подала ся взад на руки Атоси і минула ся.

(Дальше буде).

---



За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).